

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucură-te de Dumnezeu

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Născătoare de Dumnezeu

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, salutată în Nazaret de îngerul Domnului, noi, păcătoșii răscumpărați prin moartea Fiului tău te salutăm! Privește-ne din ceruri și roagă pe Fiul tău să nu lase ca sufletele, salvate de El prin atâta suferință, să piară în urma îndărătniciei lor.

„Bucură-te” zise îngerul. Acum, când ne privești pe noi în toată mizeria noastră, nu te poți bucura. Vezi inimi desnădăjduite, suflete răsvrătite și vezi că în adâncul ființei lui fiecare dintre noi se simte copil rătăcit.

Ceeace ești plină de dar, Maria, Domnul este cu tine, și-l poți ruga ca să-l conducă la El pe omul ajuns în joaca lui copilărească prea departe de casa părintească, făcându-te cunoscută prin șoaptă tai-

nică cunoscută sufletului lui de copil când neastâmpărat, când descurajat.

Binecuvântată ești tu între muieri, cea mai binecuvântată femeie, care ai fost chemată să sdrobești capul șarpelui și să porți în sânul tău Biruința supremă și eternă asupra răului.

Și binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pe Hristos Mântuitorul sufletelor noastre. Tu ești întâiul tabernacol, sideful strălucitor în care a sălășluit Mărgăritarul sfânt, Unicul care ne-a putut da și ne-a dat mântuirea, Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos.

Prea sfântă Marie Mama lui Dumnezeu, nu ne uita pe noi, pe copiii tăi, depărtați de tine, dar care în primejdii totdeauna spre tine privesc, ca tu să îm-

blânzești dreptatea dumnezeiască, loviturile căreia le-au meritat vai, cumle-au meritat!

Roagă-te pentru noi păcătoșii acum și în ora morții noastre. Tu ești „atotputernicia ingenunchi ia-tă”, prin rugăciunile tale toate le poți ajunge. Deci, te implorăm, Bună și Miloasă, roagă-te pentru viața noastră ticăloasă, ca să se n-drepte, pentru sufletul nostru slab, ca să se întărească, pentru durerile noastre, ca să se îndulcească, pentru bucuriile noastre, ca să fie adevărate. Dar mai cu seamă, te implorăm, în ceasul morții noastre când toți ne vor părăsi, când vom vedea clar ce am putut deveni și ce am devenit, atunci Curată roagă-te pentru noi! Amin.

Ziua Bunavestirii 1937.

I. B.

DESPRE TRUFIE

Dialog pentru Agru.

— Mărire lui Isus!

— Mărire'n veci! Așa ar fi cu drept că Isus să fie mărit, dar mi se pare că lucru stă întors; ne mărim noi. „Mărire ție Doamne”, mai bucuros ar zice: mărire mie.

— Și dacă nu o zic cu gura, dar se vede de pe purtarea lor că nu mărirea lui Dumnezeu, ci mărirea sa o caută.

— Așa-i vecine Petre. Mărirea, mândria, parcă e născută de odată cu noi; o afli și în prunci. Alaltăeri dimineața am trecut pe o vorbă la Grigore a Sandului. Precum știi are o fetiță de șase ani. Mamă-sa tocmai o îmbrăca să o ducă la biserică. Abia a tras hăinuța pe ea, coconița a și zis: mămică dă-mi oglinda. Când a întins-o înapoi a zis: așa-i mămică că-s frumoasă? Vezi-o, m'am gândit, că-i numai cât un cucuruz și o și âmfla mândria.

— Am văzut și eu una mai cu pupază în săptămâna trecută, când am mers cu trenul la oraș. Eram coala doi bărbați și în fața noastră ședea o doamnă. O fi avut la vre-o patruzeci de ani, că era cam bălaie la păr. Odată vedem numai, că-și scoate din tășcuță oglinda și ceva creon roșu și începe doamna înaintea noastră fără pic de rușine să-și roșească buzele cu creonu, apoi a luat un forfecel, și și-a mai rătezat și sprâncenele. Ba dă-o naibi, pe urmă dintr'o sticlucă și a roșit și unghiile dela mâini. Acum credeam că să va desculța și

le va roși și pe cele dela picioare, dar de treaba asta nu s'a apucat.

— Nu că n'a fost acolo servitoarea ca să o desculțe.

— N'am crezut că o doamnă ar putea fi atât de nerușinată și obraznică; să facă ea așa ceva în tren la vederea altora.

— Cum să nu se mândrească în tren, că și în biserică în casa lui Dumnezeu se mândresc. De ce treabă sunt în biserică fețele roșite, mărgelele la grumezi și banii la pept?

— Numai de mândrie.

— Așa zic și eu. Viu la biserică să se arate oamenilor, nu lui Dumnezeu.

— Eu așa știu că omul trebuie să se arate înaintea lui Dumnezeu cu inimă zmerită, iar ăștia sa arată cu inima plină de mândrie.

— Eu cred Pentru că ăștia să duc dela biserică acasă, mai păcătoși decum au venit.

— Se poate că merg mai păcătoși, dar dacă ar rămânea acasă s'ar face și mai păcătoși. În biserică tot mai cade peste suflet câte un cuvânt bun și dacă nu îndată, cine știe peste câți ani tot incolțește și aduce ceva rod.

— Dacă nu aduce roadă, mai cearcă bunul Dumnezeu și în alt chip cum omului nu-i place. Duminecă cum am stat în biserică în dreptul ferestrei deschise, a început să mă doară rău capul și m'am suit în cor. Era plin acolo de feciori și fete, dar ți-o spun drept m'am scandalizat de ce am văzut. Nici pe unul singur nu l-am văzut rugându-se, ci erau mai mult

tot cu ochii unul la altul; râdeau, vorbeau, își petreceau în locul sfânt, ca la ei acasă. Atunci m-am gândit: O Doamne, cât de nesocotit și ușuratic e omul. Tinerimea asta tu nu o poți îndrepta numai cu certare. Peste vre-o câțiva ani, ei se vor căsători. Atunci vor apuca în cap grijile traiului, atunci vei mai da peste ei cu zbiciul necazurilor și se vor întoarce la tine, își vor mărturisii faptele nesocotite de azi și se vor îndrepta.

— Suntem pe o părere Dumitre. Suferința e cea mai bună unealtă în mâna lui Dumnezeu, ca să frângă zburdălnicia și mândria omenească. Știi bine cine a fost Ileana diacului, că nu era în zece sate fată frumoasă ca ea dar să și ținea mândră de par'că boii ei poartă carul de pe ceriu. Vez-o acum, când Dumnezeu a lovit-o cu durere cu necazuri, cât de zmerită ingenunche colo'n biserică și se roagă. Acum cred că-i place lui Dumnezeu de ea mai bine decât mai'nainte. Acum spune și ea că a fost o neună și Dumnezeu a bătut-o pentru mândria ei. A voit vezi Doamne să fie și ea ca domnișoarele, a încălțat ghetete de piele de mât și niște ciorapi ca sâta, să i se vadă pulpele și a căpătat răceală în picioare.

— Cu ce s'o mândrit în aceea sa pedepsit. Dumnezeu nu lasă să crească copacii până în ceriu; le mai rumpe vârfurile.

— Spunea mama că în tinerețele ei era la noi în sat un fecior voinic și mândru. Toți îi zicea „Pavel frumosul”. Și

era omul nostru atât de fudul că pe toți ceilalți îi făcea de râs și de batjocură. Mai era și tare așa că nimeni nu cuteza să-i treacă pe dinainte. Dumnezeu însă a avut de grijă să-l zmerească pe om. S'a întâmplat că a căpătat Pavel niște bube pe față și cap, dar în loc să meargă la medic, a aflat de bine, să ceară leacuri dela o țigancă. Trebuia să se ungă cu ele și să stea lângă foc. Ce a fost în leacuri, ce nu, nu se știe dar într'o seară sa aplecat prea tare spre cuptor și i-a prins părul foc. Până a strigat, până a alergat încoace încolo, ia ars părul și o parte din față. Cu greu apoi sa vindecat, dar a rămas slutul satului. Leacul babei n'a folosit, dar a lui Dumnezeu a folosit. Pavel sa făcut om zmerit și cel mai bun creștin.

— Zmerit, zmerit, dar cred că tot nu i-a mai fost inima la loc.

— Să nu crezi că a fost supărat, ci dimpotrivă, mulțămăea lui Dumnezeu și zicea că dacă Dumnezeu nu l-ar fi sluit la față, pentru față s'ar fi osândit.

— Drept ai Petre, fața frumoasă dacă nu-i și suflet frumos e primejdie pentru om.

— Apoi așa-i Ioane; unii se mândresc cu fața, alții cu bogăția, alții cu puterea, alții cu învățătura, ba este câte unul care se mândrește și cu păcatele. Mai ieri seara trecând pe la colțul uliței, am auzit cum un fecior se lauda cătră ceilalți cu niște fapte urâte, de cari în Scriptură zice că nu

trebuie nici să le amintească omul.

— Mă gândesc frate Petre că laudele lumii și mândria omenească cât sunt de deșerte. Lumea te laudă dar Dumnezeu la judecată nu va întreba, lumea despre tine. Apoi dacă te-ai mărit oricât, moartea tot te scoboară colo jos ca să te bucătărească vermii și putrezirea.

— Și eu zic Ioane că mândria omenească nu e bună de nimic. E mai de folos să fii un creștin zmerit; să recunoști că ești om slăbănog și cu multe greșele, să te gândești la moarte și la judecată și să te pregătești de aceste cu viață curată.

— Mie vecine Petre încă îmi vin câteodată în minte gânduri de mândrie, dar îndată mă gândesc la faptele mele cele rele și rog pe Dumnezeu să mă ierte.

— Bine faci Ioane, că mândria e păcat. Dacă te gândești la Isus cel umilit, la Isus cel batjocorit, chinuit, și răstignit pe cruce, iar tu te mărești, te mândrești, atunci te depărtezi de Isus, te apropii de diavol, care încă s'a mândrit, a voit să fie asemenea lui Dumnezeu și a fost prăbușit în iad.

— Dumnezeu ne apere Petre! Mai bucuros vreu să fiu greșit și zmerit decât plin de mândrie, că precum zice Evangelia, Dumnezeu celui zmerit îi dă dar, iar celui mândru îi stă împotriva.

— Să trăiești frate Ioane să poți implini ce ți-ai pus în gând.

— Dumnezeu cu tine Petre, și tot darul lui peste casa ta.

P. Lucian Pop

Acțiunea Catolică.

Necesitatea spirituală.

„Rugați-vă fără încetare”
(Toral. 15, 17)

Citind cartea Păr. Can. Dr. N. Brinzeu intitulată „Acțiunea Catolică”, am putut vedea cum se desfășoară această acțiune în țările catolice din Apus, având ca patron și îndrumător suprem pe însuși Prea. Sf. Părinte Papa Pius XI.

Acțiune care cred că nu din neînsemnate cauze a luat ființă.

Nu intenționez să arăt aici rostul acestei „acțiuni catolice”, ci vreau să zic odată cu intrarea în postul Paștilor că ar fi un bun moment să se intereseze orice creștin despre rostul acestei acțiuni, dela acei cari sunt destinați, având pregătirea necesară să se ocupe cu celea spirituale; după ce în primul rând ne-am lepădat de orice alte acțiuni, ce sunt dăunătoare sufletului. Dar să nu credem că numai cu ocazia postului, pe care-l întâlnim și l-au întâlnit ascendenții noștri în fiecare an, se cuvine să dăm importanță acestei acțiuni! Nu. Și aceasta pentru că nu în toate veacurile a avut biserica de luptat cu așa mare adversar, ca comunismul ateist de astăzi. Apoi mai e necesar să amintesc că noi maramureșenii nu numai comunismul, care e de parte de noi, îl avem de dușman, ci mai avem și alți duș-

mani infricoșaji care sapă rău la temelia credinței noastre, prin pescuitorii de suflete.

În contra a toate aceste pericole biserica ne îndeamnă să fim înarmați cu arma credinței, manifestată prin rugăciune.

Dar și rugăciunile se fac mai cu avânt în colectivitate și în astfel de adunări credincioșii se mai îmbogățesc și cu alte învățături. Pentru că adunările aceste dau ocazie parohilor să țină credincioșilor lor câte o cuvântare. Iar când e vorba de adunări, care ar fi mai înălțătoare decât acelea ale societății Mariane, Cultul Inimii lui Isus, Rozariu și Agru ?

Însă ceea ce e dureros, e că ne lipsește energia pentru cele sfinte și în contra versetului ce zice că : „Nimic să nu te oprească de a te ruga întotdeauna”, (Isus Sirih) noi credem că este inutilă prea multă rugăciune.

Pentru acest fapt vedem căzând pradă mulți credincioși de ai noștri lepădării de credință.

Apoi mulți dornici de o viață mai pronunțată religioasă și dacă ar vrea se organizeze astfel de societăți de rugăciuni sunt dezorientați. În cazul acesta chiar dacă se face ceva, acest ceva numai „acțiune” în adevăratul sens al cuvântului nu se poate numi.

Este o constatare dureroasă însă se sperăm că pe viitor conducerea spirituală a duhovnicilor nu va da dedoit, ca astfel laicii doritori de activitate să nu se mai plângă. Tot aci trebuie să dăm crezare și plângerilor multor on. preoți,

care zic că n'au cu cine organiza societăți religioase. Însă totuși având exemplul Eparhia Orășii, unde activează atât de frumos societățile, sub conducerea energicului și priceputului P. Can. Dr. Tăutu, suntem îndreptățiți a crede alături de Păr. Can. Prep. Dr. N. Brinzeu că unde în parohie este un preot harnic și stăruitor, chiar dacă credincioșilor săi le lipsește energia, lucrurile merg ! Iată cum numai așa s'ar putea ajunge ca în multele sate, până acum afundate în haosul tăcerii, să ridice de acum către Ceruri frumoasele rugăciuni ale Rozariului, Cultul Inimii, Congr. Mariane și soc. Agrului !

Ioan Bodnar

Pentru ce...?

E cunoscută acțiunea Dlui Onisifor Ghibu în ce privește stabilirea dreptului de proprietate asupra unor imobile aparținătoare unor ordine călugărești. Aceste imobile au devenit proprietatea ordinelor în urma unor acte de donațiune făcute de erarul maghiar și au avut scop precis : ca ele să fie puse în serviciul învățământului. Cum călugării n'au vrut sau n'au putut să continue între noile hotare învățământul, clădirile, donate anume pen-

tru învățământ, n'au mai cuprins între pereții lor nici o școală.

De aici acțiunea Dlu Ghibu. Justiția va găsi cu siguranță dreptatea sau nedreptatea ordinelor călugărești. Deci trebuie să așteptăm judecata ei, care nu poate să fie decât dreaptă.

Nu înțelegem deci, pentru ce gazeta „Slova” din Vișeu scriind despre aceasta acțiune a Dl. Ghibu ne apostrofează în nr. 20. anul III din 21 Martie 1937 cu următoarele cuvinte : „se spune că și mai supărați decât acele ordine catolice, ar fi românii greco-catolici. Credem, că acestea sunt vorbe de clacă”. Noi așteptăm ca justiția românească să se pronunțe și ne vom bucura de judecata ei. Atât. Rugăm „Slova” ca în interesul păcii mult dorite, să nu strice hârtia cu „vorbe de clacă”.

* * *

Tot „Slova” cu iscălitura Dl. Ioan Dragoș cu titlul „Stiliștii în Maramureș” relevă unele stări supărătoare. Ci că : „Toate comunele de ruteni din Maramureș, ortodoxi și gr. catolici, sunt păstorite de călugări sau preoți ruși slujba este făcută în rusește”.

Intrebăm: de cine și în ce limbă ar vrea „Slova“ ca să fie păstoriți rușii ortodocși și greco-catolici? Doar de turci și în turcește? Ar fi prea-prea. E doar dreptul fiecăruia, dreptul cel mai sfânt, ca să se roage în ce limbă vrea și poate. Și ortodocșii și uniții. Nici guvernul maghiar cel mai desnaționalizator n'a cutezat să se atingă de acest drept al omului. Ci a fost mai șiret. A desnaționalizat întâi poporul prin alte mijloace și apoi, când nu și-a mai cunoscut limba, a urmat... Hajdu Dorogul.

* * *

Tot „Slova“ nu cunoaște, că pe vremea guvernului, Averescu, printr'o deciziune ministerială s'a dat voie rutenilor, ca să țină serbătorile după stilul vechiu. Astfel, cel puțin greco-catolicii, cu disciplina inerentă catolicismului, ar fi știut să introducă noul calendar. Dar ce să faci... a fost nevoie de voturi.

* * *

Se m i vorbește tot în Slova, despre preoți ignoranți și șarlatani, ortodocși și greco-catolici ruteni.

Nu le apărăm, nici ascundem greșelile lor, dacă sunt. Dar în interesul drep-

tății trebuie să declarăm, că nu există preot greco-catolic rutean „ignorant și șarlatan“. Aici autorul a confundat vreun călugăr ucrainean, trecut prin toate sitele, așezat la noi cu scopul preciz, ca sub masca ortodoxiei să facă scamatorie, arătând lumii, cum un vântură țară îmbrăcat în rasă, cu cruce mare pe piept, poate să facă avere din nimic. Dar că vre-un

preot greco-catolic, rutean „ghicește în palmă și în cărți, le face și le desleagă farmece, le oficiază slujbe negre, ca să moară dușmanul etc.“ noi nu credem. Căci dacă ar fi așa, acel „șarlatan“ — tot în urma disciplinei catolice, — din „postul sinecură“ de mult ar fi zburat. Faceți și voi asemenea, dacă vreți, ca spiritul lui Glicherie să nu prindă rădăcini.

Fragment dintr'o conferință.

(Urmare)

Dar care e situația Sfintei Fecioare Maria în toată trecerea aceasta a Domnului pe pământ în toată ridicarea treptelor de durere până în sfârșit?

Viața Ei se întregeste, se amplifică în viața Domnului E credința desăvârșită, e supunerea desăvârșită, e o mieluşea și Dânsa hotărâtă injunghierii și Prea Mărire! Clipă cu clipă trăiește din viața Lui. Încă din clipa prezentării la templu, cuvintele Sf. Simeon îi sunt prezicerea suferinții Ea e iubire și suferință. O iubire fără de seamăn, o suferință fără de margini.

Ce lacrimi n'au căzut din duiosii ei ochi, când pruncușorul a venit pe lume în staulul rece și sărac unde numai răsuflul vitelor aducea o boare de căldură? Dar El îi surâdea... zilele

fugii, ale exilului, sărăcia din Nazaret? ...Dar pruncul creștea și se întărea cu spiritul, umplându-se de înțelepciune și darul lui Dumnezeu era peste Dânsul“.

...Durerea cea mare cu care-l urmează în Calvar!.. Ca o zdreanță însângerată atârână pe Cruce.

Își pleacă capul înăntea voinții dumnezeiești.

Toate clipele de suferințe îi adâncesc sufletul făcându-l să ia contact cu infinitul, cu dumnezeirea și omenirea, căpătând în ultimul moment harul cel mare rostit prin cuvintele Domnului în agonie: Femee, iată fiul tău...“, harul de a deveni mama omenirii.

Colaboratoare cu Dumnezeirea în opera de redempțiune, ea vrea ca sacrificiul fiului să nu fie în zadar, ea chiamă pe toți

oamenii pe calea Domnului. Nemăsurața ei dragoste, înțelegere și milă o face întocmai ca pe Isus să iasă în calea păcătoșilor și să-i cheme la lumină, să-i îndemne, să-i sfătuiască, să le primească pocăința și să se roage Celui Prea Înalt pentru ei, cerând *iertarea...*

Cine oare ar putea să-și întoarne ochii dela Dânsa? „Că nu s'a auzit niciodată să fi fost părăsit cel ce a alergat sub ocrotirea Ta, cel ce a cerut ajutorul și mijlocirea Ta”, spuse sfântul Bernard. O. C.

Numiri. On. Vasile Balint preot în Giulești a fost mutat la parohia Medieș II. (Românești) din jud. Satu-Mare.

On. Cornel Bălan preot în Călinești a fost mutat la parohia Mineu din jud. Sălaj.

On. Ioan Danciu a fost nu-

mit la parohia vacantă *Giulești* Celor, cari se duc, le dorim tot binele, iar celui ce vine îi promitem toată dragostea.

* * *

Misiunile din *Iapa și Sarasău* s'au terminat. La cele din *Iapa* s'au cuminecat 400 de suflete, iar la cele din *Sarasău* aproape 500. Pentru aceia, cari cunosc situația, cifrele aceste vor fi surprinzătoare. Doar este vorbă de cele mai periclitare parohii. Și totuș... părintele *Leo Manu* și părintele *Ion Gârleanu*, conduși de adevăratul spirit creștinesc au invins toate greutățile. Rodul muncii lor este rezultatul de mai sus. Afară de putearea cuvântului, părintele *Gârleanu* s'a mai folosit și de mijloace tehnice. Proiecțiunile luminoase, cu tablouri biblice, tâlcuite în fața oamenilor, au atras lume multă, astfel s'a creat legătura între misionar și popor.

REGULĂ DE VIEAȚĂ

1. Încrede-te în Dumnezeu.
2. Roagă-te mărturisește-te, cuminecă-te deseori.
3. Iubește Sf. Biserică.
4. Ferește-te de păcat.
5. Fii umilit.
6. Fii iubitor de pace.
7. Fugi de măreție.
8. Ascultă mult, vorbește puțin.
9. Păstrează secretele.
10. Fii îngăduitor cu cel mic.
11. Ajută pe semenii tăi.
12. Ascultă de mai marii tăi.
13. Împlinește-ți datoria ta.
14. Nu amâna lucrul.
15. Fii milos cu cel sărac.
16. Ține-ți cuvântul dat.
17. Invață a suferi.
18. Adu ți aminte că vei muri.

„Fă acestea și vei fi viu”
(Luc. 10, 28)

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

28 Martie—3 Aprilie 1937.

28. Dumineca II. din post

ap. Evr. 1, 10. Evg. Marc. 2, 1.

C. Ștefan

29. Luni M. Marcu și soții

30. Marți C. Ioan Scărarul † 580

31. Mercuri C. Ipatie

1. Joi C. Maria Egipteană

2. Vineri C. Tit

3. Sâmbătă C. Nichita 824

Un om ce șade necunutat însă nu umblă după păcate airea. ci și-a adus păcatul în casă nefericindu-se pe sine și pe femeia cu care șade. Cum va părăsi el păcatul, dacă șade cu el la masă? Cum va făgădui în spovedanie, că va părăsi păcatul dacă iară se duce acasă la el? Iată pentru ce oameni necununați nu se pot deslega, decât ori așa, că se cunună, ori așa, ca vreunul din ei ajunge în doaga morții, când nu mai poate păcătui, Aspră lege, dar lege!

Calendarul „Bunului Creștin”
Mănăstirea Bixad